

6. Абраменко Ю. Ю. Публічні послуги та їх роль у забезпеченні якості управління / Ю. Ю. Абраменко // Публічне адміністрування : теорія та практика. – 2011. – № 2 (6) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://www.dbuara.dp.ua/zbirnik/2011-02\(6\)/11ayuzyu.pdf](http://www.dbuara.dp.ua/zbirnik/2011-02(6)/11ayuzyu.pdf).
7. Виговська А. В. Кримінальна відповідальність за корупційні злочини за вітчизняним і зарубіжним кримінальним законодавством : порівняльна характеристика / А. В. Виговська // Правова держава. – 2010. – Вип. 21. – С. 351–357 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/36863/48-Vygovska.pdf?sequence=1>.
8. Кимлик Р. В. Склад злочинів, пов'язаних з корупцією / Р. В. Кимлик // Порівняльно-аналітичне право. – 2014. – № 1. – С. 263–265 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.pap.in.ua/1_2014/Kumlyk.pdf.
9. Куц В. Поняття корупційних злочинів та їх види / В. Куц, Я. Триньова // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2012. – № 4. – С. 32–36 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Vnapr_2012_4_8.pdf.
10. Скулиш В. Є. Норми про корупційні злочини як необхідна складова Особливої частини Кримінального кодексу України / В. Є. Скулиш // Науковий вісник Чернівецького університету. – Чернівці : Чернівецький національний університет, 2013. – Вип. 660. – С. 106–110 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lawreview.chnu.edu.ua/visnuku/st/660/18.pdf>.

УДК 343.97+343.344

ДЕЯКІ КРИМІНОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ЗЛОЧИННОСТІ У СФЕРІ НЕЗАКОННОГО ОБІГУ ЗБРОЇ

SOME CRIMINOLOGICAL ASPECTS OF CRIME IN ARMS TRAFFICKING SPHERE

Кучер В.М.,
директор

ТОВ «БУДІНВЕСТ-КАПІТАЛ»

У статті розглянуті питання, присвячені проблемним аспектам злочинності у сфері незаконного обігу зброї. Проаналізовано стан та динаміку викрадень, привласнень, вимагань вогнепальної зброї, бойових припасів, вибухових речовин чи радіоактивних матеріалів та заволодіння ними шляхом шахрайства або зловживанням службовим становищем. Визначено деякі сучасні їхні детермінанти.

Ключові слова: зброя, бойові припаси, злочин, кваліфікація, викрадення, вимагання, військовий конфлікт, відповідальність.

В статье рассмотрены вопросы, касающиеся проблемных аспектов преступности в сфере незаконного оборота оружия. Проанализированы состояние и динамика похищений, присвоений, вымогательства огнестрельного оружия, боевых припасов, взрывчатых веществ или радиоактивных материалов и завладения ими путем мошенничества или злоупотребления служебным положением. Определены некоторые их современные детерминанты.

Ключевые слова: оружие, боевые припасы, преступление, квалификация, похищение, вымогательство, военный конфликт, ответственность.

The article deals with the issues of crime in arms trafficking sphere. The state and dynamics of abductions, assignments, extortions of firearms, ammunition, explosives or radioactive materials and their possession by means of fraud or abuse of office have been analyzed. Some modern determinants are determined.

It is noted that the level's increase of arms trafficking sphere is a serious factor indicating worsening of the crime situation in the country, the growth of organized crime and terrorism, and therefore contributes to the loss of personal security in society. Speaking about the special public danger of illicit arms trafficking, attention is drawn to the fact that it consists, first of all, in creating the necessary conditions for the commission of other serious and especially grave crimes, as well as the growth of armed crime in general. In addition, a phenomenon such as the latent arms trafficking plays a huge role.

The statistical data concerning the commission of the analyzed crimes are presented in the mass media and in official state editions. The article analyzes legislative acts regulating issues of criminal liability for arms trafficking.

The classification of abductions, assignments, extortions of firearms, ammunition, explosives or radioactive materials and their possession by means of fraud or abuse of office depending on the method of committing a crime is given.

Among the main determinants of their commissioning is an unstable political situation, the existing military conflict in the country, weak technical protection of military-industrial complex objects, and so on. To solve the problem, it is proposed to develop a qualitatively new system of prevention, disclosure and investigation of such crimes, which would counteract the spread and committing of other crimes related to the arms trafficking.

Key words: weapons, combat supplies, crime, qualifications, abduction, extortion, military conflict, responsibility.

Зростання рівня незаконного обігу зброї є важливим фактором, який свідчить про погіршення криміногенної ситуації в країні, зростання організованої злочинності, тероризму, а тому сприяє втраті почуття особистої безпеки в суспільстві. Говорячи про особливу суспільну небезпеку незаконного обігу зброї, важливо звернути увагу на те, що вона полягає перш за все у створенні необхідних умов для вчинення інших тяжких та особливо тяжких злочинів, а також у зростанні збройної злочинності взагалі. Крім того, величезну роль відіграє таке явище, як латентність незаконного обігу зброї. Держава – це єдиний простір, де переплітаються всі сфери життєдіяльності. Політичні, економічні та інші сторони взаємодії дуже важливі й залежні одна від одної, і якщо десь є прогалина, тріщина або вада, страждають усі інші сторони. Тож, зростання збройної злочинності також знаходиться в прямій залежності від політичної та економічної ситуації в країні. Нестабіль-

ність суспільства, виникнення регіональних конфліктів безпосередньо призводить до збільшення кількості злочинів, пов'язаних із незаконним обігом зброї. Найбільш поширеними джерелами надходження зброї в незаконний обіг є об'єкти його зберігання і виробництва. За загальним правилом, до таких об'єктів відносять військові частини, організації військово-промислового комплексу, підприємства, що виробляють зброю, органи внутрішніх справ і підрозділи внутрішніх військ. Також нерідкі випадки появи зброї в незаконному обігу в результаті її втрати законними власниками. Так, за даними МВС України, у період із 1 квітня 2014 року до 1 січня 2017 року було викрадено 13361 одиницю зброї. Крім того, зареєстровано 6807 злочинів, пов'язаних із незаконним обігом зброї [1].

У нашій країні численні спроби ввезення та вивезення зброї щорічно реєструються прикордонними та митними органами. За 9 місяців 2017 року правоохоронними

органами задокументовано 7110 фактів незаконного обігу зброї. А це вже на 39% більше, ніж за весь 2016 рік. Щорічно до кримінальної відповідальності за такі злочини притягуються тисячі осіб. Так, протягом зазначеного періоду цього року правоохоронці встановили в 1,7 рази більше причетних до незаконного обігу зброї осіб, ніж у 2016 році, – 5185 та 2953 осіб відповідно [2], що говорить про тенденцію зростання цієї цифри. В даній роботі увага приділятиметься викраденням, привласненням, вимаганням вогнепальної зброї, бойових припасів, вибухових речовин чи радіоактивних матеріалів або заволодінням ними шляхом шахрайства або зловживанням службовим становищем (стаття 262 КК України). Варто зазначити, що деякі кримінологічні проблеми, пов'язані з незаконним обігом зброї, розглядалися у дослідженнях М.М. Майстренко, О.С. Клименко, Н.С. Міняйло тощо, а також кримінально-правова характеристика злочину, передбаченого статтею 262 КК України, була представлена на рівні дисертаційного дослідження О.М. Сарнавським у 2009 р., однак кримінологічні аспекти в цій роботі розглянуті поверхнево. Крім того, за останні роки вкрай змінилася політична та криміногенна ситуація в країні, тож, вважаємо, актуальним буде розглянути ці аспекти більш детально.

Відповідно до статистичних відомостей у 2016 році всього обліковано 142 кримінальні правопорушення за статтею 262 КК України. Викликає інтерес той факт, що з цієї кількості таких, по яким особам було вручено повідомлення про підозру, лише 19. Це говорить про достатньо низький рівень розкриття даних злочинів. Крім того, за 10 місяців поточного року вже обліковано 104 таких кримінальних правопорушень, з них особам вручено повідомлення про підозру тільки у 15 провадженнях [3].

Відповідно до Постанови Пленуму Верховного Суду України від 26.04.2002 р. № 3 до вогнепальної зброї, яка є предметом злочину, передбаченого статтею 262 КК України, належать усі види бойової, спортивної, нарізної мисливської зброї, як серійно виготовленої, так і саморобної чи переробленої, для проведення пострілу з якої використовується сила тиску газів, що утворюється при згоранні вибухової речовини (пороху або інших спеціальних горючих сумішей). Пневматична зброя, сигнальні, стартові, будівельні, газові пістолети (револьвери), пристрої вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами не смертельної дії, ракетниці, а також вибухові пакети й інші імітаційно-піротехнічні та освітлювальні засоби, що не містять у собі вибухових речовин і сумішей, не можуть бути віднесені до предмета злочину, відповідальність за який настає за статтею 262 КК України. Слід погодитися з думкою В.О. Навроцького стосовно того, що вогнепальна зброя характеризується як загальними для всіх видів зброї рисами (спеціальне призначення, особливий правовий режим), так і специфічною ознакою – засобом враження цілі [4, с. 39].

Крім того, цією ж Постановою визначено, що бойовими припасами є патрони до нарізної вогнепальної зброї різних калібрів, артилерійські снаряди, бомби, міни, гранати, бойові частини ракет і торпед та інші вироби в зібраному вигляді, споряджені вибуховою речовиною і призначені для стрільби з вогнепальної зброї чи для вчинення вибуху. Патрони та набої до гладкоствольної мисливської зброї, а також патрони, споряджені гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами не смертельної дії, не є предметом злочину, передбаченого статтею 262 КК України. До вибухових речовин належать порох, динаміт, тротил, нітрогліцерин та інші хімічні речовини, їх сполуки або суміші, здатні вибухнути без доступу кисню. Під вибуховими пристроями слід розуміти саморобні чи виготовлені промисловим способом вироби одноразового застосування, спеціально підготовлені і за певних обставин спроможні за допомогою використан-

ня хімічної, теплової, електричної енергії або фізичного впливу (вибуху, удару) створити вражаючі фактори – спричинити смерть, тілесні ушкодження чи істотну матеріальну шкоду – шляхом вивільнення, розсіювання або впливу токсичних хімічних речовин, біологічних агентів, токсинів, радіації, радіоактивного матеріалу, інших подібних речовин.

У випадках, коли для вирішення питання про те, чи є відповідні предмети зброєю, бойовими припасами, вибуховими речовинами, вибуховими пристроями або радіоактивними матеріалами, а також для з'ясування їх придатності до використання за цільовим призначенням потрібні спеціальні знання, у провадженнях признають експертизу з проведення її у відповідних експертних установах. Для з'ясування лише придатності предмета до використання за цільовим призначенням достатньо участі спеціаліста [5].

Наведемо відомості, які представлені С.О. Невським для характеристики незаконних викрадень, привласнень, вимагання вогнепальної зброї, бойових припасів, вибухових речовин, вибухових пристроїв чи радіоактивних матеріалів або заволодіння ними шляхом шахрайства. У його роботі наводиться такий аналіз у залежності від способу вчинення цього злочину:

1. Розкрадання вогнепальної зброї і боєприпасів, що здійснюються шляхом крадіжки, – 63,08%. Залежно від розташування зазначених предметів злочину крадіжки він розділяє на дві групи:

- такі, що здійснюються зі сховищ, – 92,68% (склади, збройові кімнати, чергові частини з сейфами для зберігання зброї й боєприпасів);

- такі, що здійснюються стосовно осіб, – 7,32%.

Крадіжки вогнепальної зброї й боєприпасів зі сховищ у залежності від характеру проникнення в них можна класифікувати наступним чином:

- вчинені шляхом вільного доступу в сховище – 27,88%;

- вчинені шляхом проникнення з подоланням перешкоди – 72,12% [6, с. 113].

Як зазначено у вищезгаданій Постанові Пленуму Верховного Суду України від 26.04.2002 р. № 3, під викраденням вогнепальної зброї (крім гладкоствольної мисливської), бойових припасів, вибухових речовин, вибухових пристроїв, радіоактивних матеріалів слід розуміти протиправне таємне чи відкрите, в тому числі із застосуванням насильства, яке не є небезпечним для життя або здоров'я, чи з погрозою застосування такого насильства, їх вилучення у юридичних або фізичних осіб незалежно від того, законно чи незаконно ті ними володіли [5].

2. Розкрадання вогнепальної зброї й боєприпасів, вчинені шляхом розбійного нападу, – 11,79%. Цей спосіб заволодіння зброєю є найбільш небезпечним, тому що зазіхає на додатковий об'єкт – життя і здоров'я потерпілого. Як показує практика, підготовка до вчинення розбійного нападу проводиться практично завжди. Виняток становлять випадки, коли вогнепальна зброя і боєприпаси викрадаються в процесі вчинення розбійного нападу з метою заволодіння чужим майном (4,35%). Розбій з метою викрадення вогнепальної зброї (крім гладкоствольної мисливської), бойових припасів, вибухових речовин або радіоактивних матеріалів утворює склад злочину, передбаченого ч. 3 ст. 262 КК України. Цей злочин вважається закінченим із моменту вчинення нападу, поєднаного з насильством, небезпечним для життя чи здоров'я особи, яка зазнала нападу, або з погрозою застосування такого насильства.

3. Розкрадання вогнепальної зброї й боєприпасів, вчинені шляхом грабежу – 9,74%. В цьому випадку слід виділити два різновиди грабежу:

- ненасильницький грабіж – 21,06%;

- насильницький грабіж – 78,94%.

4. Розкрадання вогнепальної зброї й боєприпасів, що здійснюються шляхом привласнення, – 13,85%. При-

власнення – це звернення на свою користь предметів, які знаходяться у правомірному користуванні або володінні винного, за допомогою їх утримання або неповернення, тобто пов'язане з використанням службового становища.

У такому випадку виділяються наступні варіанти:

- привласнення військовослужбовцями ввірених для несення вартової чи прикордонної служби вогнепальної зброї та боєприпасів – 70,73% (частіше за все привласнення зазначених предметів пов'язане з дезертирством або самовільним залишенням частини);
- привласнення виданих для навчально-бойових стрільб або для ведення бойових дій боєприпасів – 25,93%;
- привласнення ввірених для збереження зброї й боєприпасів – 3,70% [6, с. 114–115].

Постановою Пленуму Верховного Суду України від 26.04.2002 р. № 3 визначено, що привласнення вогнепальної зброї (крім гладкоствольної мисливської), бойових припасів, вибухових речовин, вибухових пристроїв чи радіоактивних матеріалів має місце при їх утриманні, неповерненні володільцю особою, якій вони були довірені для зберігання, перевезення, пересилання, надані у зв'язку з виконанням службових обов'язків тощо або в якій опинилися випадково чи якою були вилучені в іншій особі, котра володіла ними незаконно. Для кваліфікації дій військовослужбовців у таких випадках слід використовувати спеціальну норму – статтю 410 КК України.

5. Розкрадання вогнепальної зброї й боєприпасів, що здійснюються шляхом розтрати, – 1,54%. Ці злочини полягають у відчуженні зазначених предметів, ввірених винному; здійснюються посадовими або матеріально відповідальними особами. Як правило, злочини характеризуються: багатоепізодністю, тривалістю здійснення в часі, значною кількістю викраденого, використанням фіктивних документів, виявленням через досить тривалий період часу при розслідуванні.

6. Розкрадання вогнепальної зброї й боєприпасів, що здійснюються шляхом шахрайства, полягають у заволодінні зазначеними предметами за допомогою обману або зловживання довірою осіб, в числу веденні, володінні, власності вони перебувають. У практиці подібні розкрадання спостерігаються достатньо рідко, що збігається з висновком інших дослідників, які раніше займалися цією проблемою [6, с. 116]. Як правило, зловживання довірою пов'язане з обманом. На наш погляд, зловживання є умовою для здійснення обману, але умовою обов'язковою, тому що важко собі уявити шахрайство без довіри.

Вимагання вогнепальної зброї (крім гладкоствольної мисливської), бойових припасів, вибухових речовин, вибухових пристроїв чи радіоактивних матеріалів полягає в пред'явленні особі, яка законно чи незаконно ними володіє або у віданні чи під охороною якої вони перебувають, вимоги про їх передачу. За частинами 1, 2 ст. 262 КК України кваліфікується вимагання зазначених предметів, поєднане з погрозою обмеження прав і свобод або законних інтересів щодо особи чи її близьких родичів, пошкодження чи знищення їхнього майна, розголошення відомостей, які вони бажають зберегти в таємниці. Відповідальність за ч. 3 ст. 262 КК України настає за вимагання вогнепальної зброї (крім гладкоствольної мисливської), бойових припасів, вибухових речовин або радіоактивних матеріалів, поєднане з насильством, небезпечним для життя і здоров'я [5]. Вимагання вважається закінченим складом злочину з моменту пред'явлення вимоги, поєднаної з відповідними погрозою чи насильством.

У разі викрадення складових частин, деталей чи вузлів, комплект яких дозволяє виготовити придатну до використання вогнепальну зброю, дії винної особи кваліфікують як закінчений злочин за статтею 262 КК України. Викрадення складових частин і деталей бойових припасів, що містять вибухові речовини (запали, детонатори, підрильники, гранати без підрильників тощо), теж кваліфіку-

ють за статтею 262 КК України як закінчене розкрадання таких речовин.

Якщо вина особа незаконно заволоділа не придатними до використання вогнепальною зброєю, бойовими припасами або їх частинами чи деталями, вибуховими речовинами, вибуховими пристроями, помилково вважаючи їх такими, що можуть бути використані за призначенням, вчинене розцінюється як замах на заволодіння ними предметами і кваліфікується за статтею 15 та відповідною частиною статті 262 КК України. Незаконне заволодіння завідомо несправною вогнепальною зброєю (наприклад, учбовою) і приведення її в придатний до використання за призначенням стан кваліфікується як заволодіння чужим майном та незаконне виготовлення вогнепальної зброї [там само].

Варто також звернути увагу на основні умови, що сприяють незаконному обігу зброї. До них, серед іншого, відносяться: недостатнє укріплення кордонів України; наявність збройного конфлікту на сході країни; зниження рівня службової та виробничої дисципліни на підприємствах та об'єктах, залучених в обіг зброї; слабка технічна захищеність подібних об'єктів; ослаблення жорсткого державного контролю за транспортуванням та перевезенням оптових партій зброї й боєприпасів; погіршення загальної криміногенної ситуації в країні, пов'язане перш за все з проявами організованої злочинності й зростанням насильницьких злочинів; низька ефективність функціонування державної системи виявлення та припинення каналів незаконного обігу зброї у зв'язку з їх слабкою матеріально-технічною базою; недоліки в законодавчих та відомчих нормативних актах; прорахунки в організації діяльності ліцензійно-дозвільних підрозділів органів внутрішніх справ; слабка взаємодія між різними службами органів внутрішніх справ у забезпеченні контролю за обігом зброї; недостатнє фінансування військ та військових формувань (не забезпечується в повній мірі належна умова зберігання зброї й боєприпасів); значна кількість місць зберігання зброї не відповідає встановленим технічним вимогам, що, в свою чергу, полегшує проникнення в них сторонніх осіб; зберігання зброї в не пристосованих для цієї мети приміщеннях; нестача пожежної техніки та пожежної сигналізації, а також значної кількості технічних засобів захисту.

Велика кількість зброї викрадається з самих підприємств, які виробляють цю зброю. Тож не дивно, що у містах, зростає кількість злочинів, пов'язаних із розкраданням деталей стрілецької зброї з наступним її складанням. Крім того, значна частина зброї, яка перебуває в незаконному обігу, виготовляється кустарно. Останнім часом кустарне виготовлення зброї характеризується підвищенням майстерності виробників, застосуванням різних високоякісних технологій, а також удосконаленням зразків вироблених предметів. Подібні злочини, як правило, вчиняються організованими групами осіб.

Якщо говорити про суб'єктивні причини, що сприяють незаконному обігу зброї, то як основні з них можна виділити прояв існуючих у окремих осіб негативних морально-психологічних якостей антигромадської установки особистості; брак контролю за озброєнням; недоліки в роботі з підбору кадрів осіб, відповідальних за збереження зброї; недоліки у виконанні своїх обов'язків військовослужбовцями, відповідальними за збереження озброєння; порушення військовослужбовцями правил здійснення охорони складів, арсеналів і баз.

Підсумовуючи, зазначимо, що останніми роками спостерігається збільшення кількості зареєстрованих злочинів у сфері незаконного обігу зброї загалом і злочинів, кваліфікованих за статтею 262 КК України зокрема. Спостерігається достатньо низький відсоток розкриття таких злочинів. Така ситуація детермінована насамперед не-

стабільною політичною ситуацією, наявним військовим конфліктом у країні, слабкою технічною захищеністю об'єктів військово-промислового комплексу тощо. Для вирішення цієї вкрай важливої проблеми необхідно перш за

все розробити якісно нову систему запобігання, розкриття та розслідування таких злочинів, яка би протидіяла їх розповсюдженню та вчиненню інших злочинів, що пов'язані з незаконним обігом зброї.

ЛІТЕРАТУРА

1. Глава Департаменту карного розшуку: «У нас найнижча ціна на зброю на чорному ринку Європи» [Електронний ресурс] // Веб-сайт Української асоціації власників зброї. – Режим доступу: https://zbroya.info/uk/blog/11871_glava-departamentu-karnogo-rozshuku-u-nas-nainizhcha-tsina-na-zbroiu-na-chornomu-rinku-v-ievropi/.
2. Незаконний обіг зброї в Україні від початку року зріс понад на третину [Електронний ресурс] // Веб-сайт новин «ТСН». – Режим доступу: <https://tsn.ua/ukrayina/nezakonniy-obig-zbroyi-v-ukrayini-vid-pochatku-roku-zris-na-ponad-tretinu-avakov-1022060.html>.
3. Єдиний звіт про осіб, які вчинили кримінальні правопорушення, за грудень 2016 року [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Генеральної прокуратури України. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/stst2011.html?dir_id=113281&libid=100820&c=edit&c=fo#.
4. Навроцький В.О. Злочини проти громадської безпеки, громадського порядку та народного здоров'я. Лекції для студентів юридичного факультету / В.О. Навроцький. – Львів : Львів. держ. універ. імені Івана Франка, 1997. – 52 с.
5. Постанова Пленуму Верховного Суду України від 26.04.2002 р. № 3 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v0003700-02> (дата звернення 22.11.2017).
6. Невский С.А. Борьба с незаконным оборотом оружия / С.А. Невский. – М. : «Юрлитинформ», 2003. – 200 с.

УДК 343.

ЩОДО ДЕЯКИХ ЗМІСТОВНИХ ЕЛЕМЕНТІВ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРАТУРИ У СФЕРІ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОГО ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИНАМ

ABOUT SOME CONTINUING ELEMENTS OF THE PROSECUTION ACTIVITY IN THE FIELD OF OPERATIONAL INVESTIGATIVE PREVENTION OF CRIME

Новосад Ю.О.,

к.ю.н., начальник відділу нагляду

за додержанням законів органами фіскальної служби

Прокуратура Волинської області

У статті розглянуто діяльність прокуратури крізь призму реалізації змістовних елементів оперативно-розшукового запобігання злочинам, визначено проблемні моменти, а також сформульовано науково-обґрунтовані пропозиції щодо їх вирішення по суті, з урахуванням сучасних правових можливостей даного державного органу.

Ключові слова: оперативно-розшукова діяльність, запобігання, прокуратура, елемент, профілактика, попередження, припинення, оперативно-розшукові заходи.

В статье рассмотрена деятельность прокуратуры сквозь призму реализации содержательных элементов оперативно-розыскной профилактики преступлений, определены проблемные моменты, а также сформулированы научно-обоснованные предложения по их решению по существу, с учетом современных правовых возможностей данного государственного органа.

Ключевые слова: оперативно-розыскная деятельность, недопущение, прокуратура, элемент, профилактика, предупреждение, пресечение, оперативно-розыскные мероприятия.

Ensuring legal order, respect for human rights and freedoms are the priorities of today's policy of Ukraine on the way to integration into the European community.

Nowadays, in the context of legal reform in Ukraine, as well as a significant increase in crime in recent years (2014–2016 years), the issue of improving the level of efficiency and place of public prosecution in the system of the fight against crime is very important.

In the article the activities of prosecutors in the light of the implementation of its substantial elements of operational and investigative crime, identified problem areas and formulated scientifically based measures for their decision on the merits with current legal capacity of the state body.

As practice shows, one of the problems that associated with the implementation by the prosecutor's office of the oversight of compliance with the law by the bodies which conduct operational search activities, inquiries and pre-trial investigation is the improper implementation of the potential legal capabilities of this public authority in the field of preventive activity.

Also the author pays special attention to the study of such legal phenomenon as «operative search prevention», which is one of the priorities of counteraction to criminality. Also were investigated elements of crime prevention, such as operative search prevention and operative search termination.

Key words: operational-investigative activity, prevention, Prosecutor's Office, element, prevention, warning, termination, operational-search activities.

Як показує практика, однією з проблем, що пов'язана з реалізацією прокуратурою функції нагляду за дотриманням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання та досудове слідство, є неналежне виконання потенційних правових можливостей даного державного органу у сфері запобіжної діяльності. Мова, у першу чергу, ведеться про низьку ефективність застосування зазначеного предмета нагляду щодо кожного окремо взятого змістовного елемента оперативно-розшукового запобігання злочинам, а саме: оперативно-розшукової

профілактики, оперативно-розшукового попередження, оперативно-розшукового припинення.

Враховуючи зазначене та виходячи з необхідності підвищення ефективності боротьби зі злочинністю в Україні у сучасних умовах, досить важливо з'ясувати сутність даних елементів запобіжної діяльності, ключовим суб'єктом якої й виступає прокуратура як координатор діяльності усіх інших суб'єктів правоохоронної діяльності (ст. 25 Закону України «Про прокуратуру» [1]), що й обумовило вибір теми цієї наукової статті та визначило її основне